

ВЛАДИМИРЪ МИНЕВЪ. П. СЛАВЕЙКОВУ.

Какое сердце биться перестало!

Некрасовъ.

Ти въ храма встѣпяше — върховенъ жрецъ —
И катъ елей псаломъ свой излѣ
На храма подъ аркадния вѣнецъ
И тозъ псаломъ грядущий день подѣе.

Но, труженникъ, срѣдъ рудница саминъ,
Ехтежъ отъ удара на твоя млатъ
Се носи по свѣта . . . И не единъ
Очуденъ пѣтникъ ще се спре и младъ

Възторгъ сърдцето му ще обнови . . .
Самъ, вслушанъ въ стройний шумъ на вѣчний пиръ,
Падна прѣдъ дверитѣ, но долови
Ти пѣсень вдъхновенна въ земний миръ.

Слѣдъ тебъ години нижатъ своя редъ.
Обърналъ тъменъ взоръ къмъ Вѣчността, —
Сфинксъ, който ще опази скѣпъ завѣтъ, —
Ти пѣ въ страдание за красота.

Слѣдъ тебъ години нижатъ строенъ редъ.
Ти падна въ дверитѣ, но възроденъ
Отъ врѣмето, ще пламне въ новий свѣтъ —
Cor Ardens — чистъ духътъ ти вдъхновенъ.

8 Юни.